

et kui küllamehhed ühhe asja párast tūssesse läksid, siis piddid enne veel ühhe ausa juumalakartlikko mehhhe jure minnema, kel rioleppitaja nimmi olli, omma ammeti polest. Kai siis temma ei sanud neid heaga leppitatuud, siis läks se ässi wallafohto ette.

Kord tullid läks küllameest temma jure teine teise peale kaebama. Ta tundis ärra, et selle tühja asja párast ei maksnud kohut läia, ja ütles: „Leppige parreminne ärra!“ — Ei naad tahtnud, ütlesid mõllemad; „Lähme kohitusse!“

Siis se wanna aus mees ütles: „No olgo siis nenda, agga pallume ommeti veel kord ühtlase ühhe Jeesa meie õige süddamest!“ — Võttis emma mütikesse peast, panni käed riisti, ja pallus ligutarda healega sedda palvet, mis meie Jässand Jeesus Kristus meid on öppetanud palluma.

Sai lõppetusse Amen õesnud, küssis teise käest: „Kas lähhed kohitusse?“ — Temma ütles: „Ma leppin ärra!“ — Küüs teise käest: „Kas lähhed kohitusse?“ — Se vastas: „Minna leppin ka ärra!“ —

Övid kat se peale, riib otsas: Jummala inglitel hea meel taewas.

Kohtowannemad saatid kord ühhe riaoasja selletamisse párast ühhe mehhhe öppetaja jure, et se piddi tedda Jummala sannast maenitsema, et ta mitte furjaste ei wañnu! —

Öppetaja tundis kohhe mehhhe juttust ärra, et ta üks pettis kelm olli, ja maenitsete tedda heaga ja furjaga. — Ei ühtegi, mees jäi selle peale, et ta tahti wanduda, et temma tuñnistus olli õige. Ja ommeti läks temma näggo seal jures walgeks kui sein, ja isse warrisest kui harvaleht.

Wimaks ütles öppetaja: „Panne käed riisti, lässe põlwili mahha, pallu minnoga üks Jeesa meie Jummala pühha palge ees.“

Öppetaja pallus palve otsa, küssis: „Kas tahhad fohto ees wanduda?“ —